

Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir"
Suceava

Verbum

Revista claselor a IX-a A , a XI-a A

Nr.3, octombrie 2007

Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" Suceava este o instituție școlară de prestigiu în județul Suceava. Până în anul 2007, au absolvit acest liceu 39 de promoții de tineri, dintre care: 6694 absolvenți de liceu, cursuri de zi și seară, 863 absolvenți de școală profesională, 120 de ucenici, 245 absolvenți ai școlii postliceale.

Pentru o instruire de calitate a elevilor, unitatea noastră colaborează cu parteneri educaționali: agenți economici, unități de producție, instituții bancare de renume din localitate și județ.

Pe plan internațional, dezvoltă relații de parteneriat cu unități similare din Norvegia, Germania, Spania, în cadrul programelor Uniunii Europene – Phare, Socrates, Leonardo.

În școală învață 1486 de elevi, pregătiți de 82 de cadre didactice, 77 profesori și 5 maiștri instructori.

Clasele de liceu cu profilul real au specialitatea matematică – informatică intensiv, iar cele de la profilul servicii au specializare în domeniul tehnician în activități economice, tehnician în turism, tehnician în administrație.

Școala de arte și meserii oferă domeniul comerț cu calificarea profesională de lucrător în comerț și domeniul turism și alimentație cu calificarea profesională de lucrător în alimentație.

Baza materială este alcătuită din 22 săli de clasă, 2 laboratoare de informatică, firmă de exercițiu, dotată cu calculatoare și cu acces la internet, cabinet de limba română, cabinet de limbi moderne, laborator de alimentație publică, agenție de turism, laborator fizică, laborator chimie – biologie, laborator patiserie – cofetărie, sală pentru instruire în tehnica servirii, magazin școală, amfiteatru, bibliotecă școlară cu 24758 volume, cămin – internat cu 286 locuri, cantină cu sală de mese, sală de sport, teren de sport, cabinet medical.

A detailed oil painting of a man's face and upper torso. He has a large, ornate, powdered wig with many curls. He is wearing a dark green coat with a large white ruffled collar. The background is a soft, light color.

**Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”
Suceava**

NUMĂRUL 3/ octombrie 2007

V e r b u m

REVISTA CLASELOR a IX-a A, a XI-a A

Vis de primăvară

Era primăvară. Vântul adia ușor, iar miresele parfumate ale arborilor înfloriți mă adormeau. Era frumos afară. Soarele cald și prietenos zâmbea ca un amic și își făcea datoria. Mă simțeam parcă altul. Nu înțelegeam de ce. În liniștea primăverii puteai auzi păsărelele care, prin zborul lor, aduceau câte o rază de aer parfumat.

Pentru mine acea zi mi s-a părut foarte interesantă. Era prima dată din viață când adormeam întins pe banca din grădină, între copacii înfloriți. Visam. În timp ce înaintam, mii și mii de ființe ciudate și neobișnuite apăreau și îmi urau drum bun. Clipele deveneau veșnice. Totul se transforma într-un adevărat rai.

Câtă pace și liniște! Ființele, sau mai bine zis lucrurile ciudate, aveau fețele pline de fericire. Nicio lacrimă și nici măcar un necaz nu aveau acele ființe.

Ochii mei au zăbovit asupra arborilor care aveau trunchiul de un alb strălucitor, iar ramurile care alcătuiau coroana erau ninse de flori plăcut mirositoare. De-a lungul cărărilor ninse cu petale albe, ascuns în iarbă, îngâna izvorul un susur blând.

Era un cer senin, senin albastru și câmpia era presărată cu mii de flori și miresele calde pe care le transmiteau îmi dădeau fiori. Crinii își adiau pe vârfulurile înalte potirul frumos de catifea, iar zefirul, în umbra deasă a crinilor din deal, abia se observa.

Cerul era presărat cu astrele sale care îmi țineau companie. O stea mai îndrăzneată, grăbită mi-a spus că dorește să mă conducă într-un loc pe care numai ea și surorile ei îl știu... Nu am putut vedea locul propus de stea din cauza fratelui meu care încerca să mă trezească. Zadarnic am încercat să prelungesc zborul, era prea târziu.

M-am ridicat de pe bancă și cu o fericire de nedescris mă plimbam prin grădină, fiind fericit că am văzut raiul în visul meu.

Timpul nu se mai poate da înapoi și totuși în visul meu toate erau cu putință.

Julian Isepciuc

Sentimente

Se spune că dragostea e cel mai frumos lucru, atunci de ce oare distruge sufletul unui om? Sunt închisă într-o cutie a gândurilor, pășind pe un drum nemarcat în speranța că voi găsi o lumină...Ce încerc să fac? Să cred în iubire? Ea nu există, e un coșmar, frânge inimi și distruge suflete, nu există fericire, pentru că lucrurile cele mai frumoase te fac să suferi...Oare cel ce iubește e în sine un luptător? Nu...e un sclav al imposibilului, orbit de nimic real, suportând cea mai mare umilință...Nu am nimic, pentru că nu am avut niciodată, nici măcar pe tine nu te am, pentru că nu poți să pătrunzi în gândurile mele...E un prezent trântit în lacrimi și durere, nu vreau nimic, dar vreau tot, nu vreau iubire decât dacă am, nu mai vreau viață, că nu am pentru cine...Un om ce iubește trebuie să fie fericit...Însă eu iubesc un gând, o iluzie și acestea fac parte din tine...eu nu mai am suflet, nu mai am inimă, nu mai am trup, nu mai am zâmbet, nu mai am rațiune, eu nu mai am ființa pentru că toate acestea ție îți aparțin...nu există iubire, în schimb există durere...Un om trist care deja a pierdut tot ce avea mai scump e inutil în lume, e inutil pe pământ, orizontul pentru el e sfârșitul, căutând să piară o dată cu el, pășind cu capul plecat, izbindu-se de oameni pe stradă, cu mâna la pieptul însângerat, cu ochii în lacrimi și cu gândul la visele de odinioară, cu sufletul strâns de durere privind la cât a luptat și n-a meritat...Aș vrea să te iubesc toată viața, numai pe tine, să nu mai fie nimeni în viața mea, dar pentru aceasta trebuie să existe iubire și zâmbetul meu să nu fie masca lacrimii mele...Sunt pustie pe dinăuntru, sunt un suflet mort, sunt sufocată de iubire, de iubirea pentru tine...Aș prefera să mor decât să nu te mai știu, dar aș prefera să nu te mai știu decât să suferi pentru ce sufăr eu...

Andreea Cojocari

Ridică-te!

Te gândești... singur te rănești
 Șoptindu-ți gânduri ce privesc,
 În abisalele tale suferințe,
 Nervi vărsați, nopți nedormite, lacrimi
 și dorințe...

Negate de... refuzul Lui de a-ți da un
 strop de atenție..

În detenție... ți-au intrat visele, și-au
 încetat travaliul evadării...

Încuiate cu lacătul nevoii
 înbrățișării..

Instinctul primează, cauți ajutorul...
 dar altruismul te trădează,

Și duci dorul farmecului de la început,
 Când doar al tău glas îl aducea
 orbește, în genunchi

În fața ta,

Iar tu îngenuncheai returnându-i
 dragostea...

Dar timpul aduce riduri și pe fața
 acestui sentiment,

Perfecțiunea, pe moment, se
 transformă iminent,

În rutină... Și evident că s-a schimbat,
 dar în ce fel...

Nu ți-ai dat seama că trebuia să te
 schimbi odată cu El?!

Acum o lași cum a venit, te rezezi
 asupra faptului...

Pașii-ți sunt prea rezezi, sunt pașii
 disperatului

Conflict interior, unde sunt spadă în
 spadă

Logica și sufletul... și cade pradă
 Rațiunea...

Nu are nicio șansă în ființa ta...

Îl iubești cu totul, vrei să-ți umple
 viața...

Și să dispară indiferența
 Care L-a stăpânit, ce-L face să
 privească scârbit

Înspre tine...

Ce nu știe El, poate nici ție în cap nu
 îți vine...

E că doar o voință de fier te mai
 susține...

Pentru că sufletul ți-ar fi cedat
 Singur, cu orgoliul Lui, în luptă de
 l-ai fi lăsat

Și...

Îl iubești prea mult ca să-l poți face
 gelos...

Indiferent nu-ți poate fi,

Te doare întoarcerea rolurilor pe dos...

Dar o bucurie amară te cuprinde,

Când cu o vorbă dulce din când în
 când te surprinde,

Simți momentul...

Dar dispare și te întrebi unde

E Dementul, bun de... nimic în
 permanentul...

Calvar al singurătății, ți-e un dor
 nebun de El și știi de ce

Te doare totul...

Trebuie să rezolvi! Altfel va fi inutil
 efortul

Sufletului tău de a iubi mortul

Suflet al Lui, și va fi perfect,

Absolut tot în tine trebuie și va ține
 piept!

Dumnezeu, cu-adevărat,
În timp lumea a creat
La început a fost cuvântul
Apoi cerul și pământul

Timpul trece, timpul vine
Și nu e amic cu mine.
Mă gândesc cum să-l opresc
Dar nimic nu înfăptuiesc

Timpul trece în zadar
Dacă de el nu ai habar
În lume mulți s-au întrebat
Practic ce ai realizat

O, timp frumos !
Nebun plăcut, prietenos,
Tu ești lumina, ești și ceața
În care ne trecem viața

Cu flori roz și gust amar
De oameni tu nu ai habar!
Tu nu știi ce-î începutul
Și nu vrei să știi sfârșitul !

Sabina Cazan

Gânduri și umbre...

Îți mulțumesc
că mi-ai permis
să stau cu tine noaptea-n vis
mă trezesc și am fiori
că nu ai stat până în zori...

Eu ți-aș cânta
dar nu mă ascuți
glasul meu e pentru surzi
se pierde ca ecou-n munți,
ca roua ce încet dispare
la razele calde de soare

Ți-aș vorbi,
nu mă auzi,
în adâncuri te ascunzi.
răspunsul tău vine pe vânt
și din flori de pe mormânt.

Te-aș vedea,
iar nu se poate
imaginile sunt deșarte...
eu pe pământ, iar tu departe
e zadarnic, nu se poate ...

Te-aș îmbrățișa
ce mult aș vrea !
aceasta nu se va-ntâmpla...

Sabina Cazan

Jurnal

2 aprilie 2006 – Citeam acum un minut din „Accidentul” de Mihail Sebastian: „Îi ia mâna stângă în mâinile lui și o întoarce cu palma spre lumină.

- Știi să citești în palmă? întrebă Nora.

- Nu. Dar îmi place să privesc.” Mi-am amintit de gimnaziu, de mine, băiatul Duțu, un virgin căruia îi plăceau fetele în mod excesiv și avea obiceiul să ia unei fete mâna și să se uite la ea în palmă. Și fata mă întreba ce vreau să fac, de ce mă uit la palma ei. Și îi răspundeam: „doar îmi place să mă uit la ea”. Și când mă gândesc la ce a fost am tendința să spun: „ah, ce vremuri”. Chiar că „ce vremuri”. Cum le studiam mâinile firave, moi, albe, le masam ușor și ele se uitau surprinse, ciudat, la cum mă comportam. Doream din răspuțeri să am prietenă. Și așa le studiam, le îmbrățișam, acum fac la fel, dar atunci era diferit, era copilăresc, era pubertate, mintea abia era inițiată, abia învățam cum să mă comport. Dacă nu aș fi citit cartea asta, nu cred că mi-aș mai fi amintit de gestul pe care îl făceam fetelor. Și abia acum analizez și îmi dau seama de ce o făceam, ca să stabilesc o legătură cu ele, cu ea. Să-i aflu sentimentele, să-i aflu sufletul, să simt ce simte.

30 octombrie 2006 – Evoluție

Primele versuri („mă duc la Petru să mai cunosc lume”). Ascultând hip-hop în exces, mă tot gândeam să-ncep să scriu și eu versuri, dar concret nu am făcut nimic, până am avut o întâmplare cu niște fete și, ca să protestez, să le critic, am luat o foaie și un pix și am început să scriu. Etapa verbului. Fiind supărat pe fosta prietenă, am început să-mi vărs „amarul”. Fiind abia începător, nu mi-am dat seama de stereotipia versurilor. Îmi sunau ca niște manele. Până la un moment dat când, uitându-mă peste ele, am observat monotonia din rime. Apoi, după marea revelație, a urmat etapa substantivului, am pus accent pe rimă, pe tehnică, flow, joc de cuvinte, foile au început să se umple. Le-am impregnat o expresivitate statică. Acum, în etapa fără nume, am început prin comparație cu ceilalți MC să uit sau, mai bine zis, să pun accent pe rime mai puțin. Am pus accent pe mesaj.

2 decembrie 2006 – Pot să zic că e o nouă etapă din viața mea. Poate atunci, pe 13 noiembrie, când am împlinit vârsta de 17 ani, nu am simțit ceva special, dar pot spune acum că treptat lucrurile s-au schimbat. M-am despărțit de Moața, pot spune tot așa, treptat. A fost greu. Mi-am dat seama ce dreptate avea tata când îmi spunea să nu mă avânt în astfel de lucruri.

12 decembrie 2006 - Pentru mulți „le parkour” este un sport extrem, pentru alții este o disciplină asemănătoare artelor marțiale, pentru alții este o artă asemănătoare dansului, un mod de a capta mișcarea umană în cea mai frumoasă formă, pentru mine... e un mod de viață. Sentimentul pe care îl simți atunci când treci de un obstacol, atunci când te lupți cu tine, te lupți cu frica nu se poate descrie în cuvinte. E libertate, emoție, bucurie, frică, curaj... e ireal.

13 martie 2007 – Îmi este frică să scriu acum în jurnal. Am găsit jurnalul în dulap, jos, cu nu știu câte cărți pe el. Sunt cu Moața. Cam banal spus „sunt cu Moața”, mai clar spus o iubesc pe Moața. Simt ceva acolo frumos rău, la inimă, la plămâni sau esofag. Sau ce e acolo. Și arde, asta-i partea frumoasă, și arde și explodează, oricum e alimentată cu combustibil dragostea asta. Cum de e alimentată când înainte eram în derivă?

18 februarie 2008 – Scriu acum sub lampa aceasta chioară. N-am scris de un an în jurnal, dar mi s-a făcut poftă citind „Jurnalul” lui Mihail Sebastian. A venit diriga după ora de info: „Ovidiu, concurs de diaristică” Cuvântul „diaristică” îmi sună chiar murdar. Mi-a recomandat să citesc „Jurnalul” lui Mihail Sebastian și al lui Mircea Eliade. Am să stau la sala de lectură până citesc toată cartea, dar nu mi-am dat seama pentru ce e nevoie să citesc Jurnalele, dacă în condițiile concursului spune că trebuie ”o selecție din jurnalul personal”.

Astăzi am fost rănit foarte rău. Ianțe a strâns-o așa de rău pe Moața în brațe, încât i s-a tăiat respirația, nu s-a mai putut ține pe picioare și a căzut. Parcă eu aș fi fost strâns, mă durea îngrozitor și eram lângă ei și ea îl ruga să n-o mai strângă și se forța până a cedat mută. Mi se plângea apoi că o doare. Și își pipăia spatele. Nu am putut să mă revolt, nici acum în scris. Moartea Ioanei m-a liniștit complet. Cum e când tremuri de nervi dar nu ești nervos?

Am plecat de la școală. Am trecut pe la bibliotecă să iau cartea. Când am văzut cât de groasă e, am rămas crispat. Am venit acasă, bunicul plecase. Venise aseară la noi, iarna nu are ce face, așa că își vizitează rudele. Mi-am amintit de Coțușca, de Avram Iancu, de furatul cireșelor, de toate întâmplările. Dimineața, în ora de info, am scris „Și-n scoarță de cireș”. Am să public articolul și pe blog. Am mers la Zbanghi pe la 3. Mă simțeam ca și acum foarte obosit. M-am dus la ea ca să-mi facă masaj, dar m-am luat cu altele și nici ea nu avea chef să-mi facă. De vineri e cu Bobu. M-a surprins. Am făcut un filmuleț cum dansam pe hip hop în papuci de casă. Nici ea nu crede că mesajul pe care mi l-a trimis Tuit e din greșeală. Am arătat dimineață mesajul și mamei și bunicului și la toată clasa. M-a amuzat teribil.

De la Paula m-am dus la bibliotecă și ea s-a dus să se întâlnească cu Bobu. Jurnalul lui Mihail Sebastian e chiar tare. Nu se cenzurează și îl folosește ca „șantier de lucru”. Acum am aflat istoria scrierii piesei de teatru „Jocul de-a vacanța” și obsesia lui pentru productivitate, numărul de pagini scrise pe zi. Ca și a mea, de altfel, numărul de pagini citite pe zi și în total sunt 573. M-a surprins și că romanul „Accidentul”, care mi-a marcat adolescența, a fost scris din amintiri, după ce pierduse manuscrisul la Paris. Se vede că nu am scris demult, că vreau să spun toate detaliile la orice lucru făcut azi. Dar sunt obosit. Nu cred că aș putea folosi jurnalul ca „șantier de lucru”, dar am să încerc.

20 februarie 2008 – Tuit tot se bagă în seamă. Sunt depășit de subiect, o privesc cu indiferență, o ignor fiindcă e naivă și ajunge penibilă când îmi vorbește. S-a scuzat că, din greșeală, mi-a trimis mie mesajul și nu lui Bobocel, mi-a filozofat azi pe mess degeaba. Îmi place să mă joc cu mintea ei, caracterul ei e slab încă. Bineînțeles, eu vorbesc acum din perspectiva frustratului. Dacă m-aș întâlni cu ea, sigur l-ar lăsa baltă din nou. Ea e încă în stadiul „dacă nu ai prieten, ești degeaba”. Penibil. Cred că îi este frică să fie singură, găsește în iubit protecție. E pueril să nu fii tu însuși.

Am săpat azi prin dulapuri după jurnalele mele. Cum îmi place să spun „mi-am deshumat amintirile”. Înainte îmi doream să scriu matur, acum vreau să scriu cât mai copilăresc, scrisul să fie o Joacă. N-am scris de două săptămâni un articol pe blog și am mintea excitată. Am găsit pasaje pentru concurs. Cred că voi face treabă bună.

Un pas înapoi

Trăim într-o lume aflată într-o continuă naștere. Deși rasa umană este considerată a fi într-o perpetuă dezvoltare, în ciuda numeroaselor progrese tehnice, se poate observa o evidentă involuție a omului.

În goana sa spre îmbogățire, spre un confort maxim, omul neglijează natura, neglijează tot ceea ce-l încorporează, și paradoxal, uneori se neglijează și pe sine. Din ce în ce mai accentuat se poate observa o degradare umană, o degradare a societății. Se uită multe principii, se uită valori și se neglijează sentimente. Totul este pus pe plan secund, ceea ce guvernează fiind legea junglei. Se revine la instinctele primare: setea omului de putere și de avaricie. Tot mai mulți oameni își dedică timpul diferitelor activități în scopul împlinirii unor dorințe efemere. Plăcerile fizice sunt puse pe primul plan, înlocuind trăirile spirituale. Nu se mai pune accent pe emoții, sensibilitate și talent. Tot mai puțini sunt cunoscătorii și creatorii de artă, tot mai puțini sunt cei care cumpără o carte sau merg la bibliotecă să o citească.

Tânără generație preferă, în schimbul unei cărți, jocurile video sau alte activități în fața calculatorului, fără să știe că acesta crește cu 70% riscul de a purta ochelari.

În accelerata sa ascensiune spre progres, omul sacrifică cel mai important bun al său, și anume natura. Pe zi ce trece se observă o continuă degradare a mediului înconjurător, o intensă poluare. Dispar specii de animale, dispar biosfere și ecosisteme. Deși conștient de toate acestea, omul nu ia măsuri la timp. Proasta calitate a alimentelor, datorată poluării sau a conservanțelor și aditivilor alimentari, face zibuc mii de victime, triplând riscul apariției cancerului.

Cu toții ar trebui să ne gândim la aceste aspecte. Să ne întrebăm în ce direcție ne îndreptăm. Merită evoluția un asemenea sacrificiu? În definitiv ce este ceea ce căutăm? De ce nu este omul mulțumit de calitățile cu care este înzestrat și mereu aspiră spre altceva? Această aparentă involuție a societății este de fapt o prăpăstioasă involuție. Gândiți-vă puțin la aceste aspecte și conștientizați consecințele pe care le pot avea acțiunile întreprinse!

Ionuț Acsinte

Discriminarea

Conform „Dicționarului explicativ al limbii române”, discriminarea este definită ca o deosebire, o distingere efectuată între mai multe elemente sau o politică prin care un stat sau o categorie de cetățeni ai unui stat sunt lipsiți de anumite drepturi pe baza unor considerente neîntemeiate.

“Discriminarea există în noi”, afirmă Cioran și pe bună dreptate; fiecare dintre noi ne credem superiori celorlalți și de aceea avem adesea tendința să-i ignorăm, să-i izolăm, să ne batem joc de ei, doar pentru simplul motiv că nu au aceleași pasiuni ca noi, nu au aceeași culoare a pielii sau aceeași religie. Pe cei care au un statut mai special, sunt mai bogați, mai influenți nu îi izolăm, ci încercăm să stăm cât mai aproape de ei, poate ne ajută să ne ridicăm din situația dificilă sau mizerabilă în care ne aflăm. Atunci devenim materialişti sau egoişti.

Discriminarea va exista permanent printre noi. Nu putem să scăpăm de acest lucru. Ea există în ființa noastră, este un virus, o boală, care se manifestă din clipa nașterii, iar pe parcursul vieții ne orbește sufletul. De multe ori nu știm să apreciem pe cei din jurul nostru; ne alegem prietenii în funcție de pasiunile lor, de felul cum se îmbracă, neștiind că toate acestea sunt doar aparențe, că poate, în spatele acelor haine negre sau acelu chip ciudat se ascunde un om de valoare, un om adevărat. Astăzi nu se mai pune valoare pe sentimente, pe felul în care gândești sau pe felul în care vezi viața. Contează ce fel de haine porți, dacă sunt de firmă sau nu, ce locuri frecvențezi, de câți bani dispui sau ce religie ai. Să nu te mire faptul că poți fi etichetat doar după felul cum te îmbraci și să fii izolat doar pentru faptul că ești evreu sau musulman cu toate că toți ne ghidăm după aceeași Biblie și avem același Dumnezeu. Unii oameni nici măcar nu au un motiv întemeiat pentru a discrimina și îi urăsc pe cei din jurul lor doar pentru că asta au văzut la părinții lor, sau pentru că este la modă. Dacă ne-am lua după unii oameni ar trebui să ne izolăm; evreii să trăiască într-un loc, musulmanii în altul, dacă se poate, cât mai departe unii de alții. Dar oare Biblia nu ne învață să trăim în pace, uniți, fără să ne mai certăm pe seama originilor noastre? Noi, care ne laudăm că suntem un popor creștin, cu frică de Dumnezeu, de ce nu putem urma această simplă regulă: să trăim uniți și în pace? De ce suntem atât de plini de noi, de ce nu putem privi în profunzime și să scăpăm de acest vâl, această aparență care ne influențează atât de mult?

Toate războaiele au început din cauza discriminării. Germanii au suprimat evreii doar pentru simplul fapt că nu aveau aceeași religie. Sau negrii, ce au fost obligați să muncească pe plantațiile engleze.

Până când va continua această discriminare? Câți oameni vor mai trebui să sufere doar pentru că sunt diferiți? Dar noi, noi chiar nu facem nimic? De ce trebuie să sufere atâția oameni pentru indiferența noastră? La aceste întrebări nu cred că se va găsi vreodată un răspuns, iar setea noastră de stăpânire, de putere absolută și superioritate nu va înceta niciodată.

Sabina Cazan

Călătorie...

“Un autobuz este un automobil de dimensiuni mai mari care este folosit pentru a transporta un număr mare de pasageri și este în general folosit pentru transport în comun”.

Aceasta este ideea principală a acestui articol. Așadar, voi începe să descriu o zi normală din viața mea.

Mă trezesc la ora șase și jumătate, cam târziu, ce e drept, având în vedere că încep orele la 7. Încerc cu greu să-mi dezlipesc pleoapele și mă îndrept agale spre baie. Nu pierd prea multă vreme în aceasta incintă deoarece lenea mă epuizează. Revin în camera mea, mă adun cu greu, dar într-un final reușesc să ies din casă. Poate vă gândiți că aici se termină problemele mele. Vă înșelați: “coșmarul” abia acum începe!

Ajuns în stația de autobuz aștept, ca și colegul de lângă mine, care savurează între timp o țigară, să sosească mult așteptatul autobuz. Așteptarea nu se rezumă la doar 2-3 minute... uneori se ajunge până la 10 minute!!!... De aici puteți deduce că am început ziua prost. Când în sfârșit ajunge autobuzul în stație mă așez în fața ușilor pentru a urca. Simplu de zis, greu de făcut, din momentul în care două bătrâne se îmbulzesc lângă mine, mă strâng la mijloc, mă sufocă, toate acestea pentru a urca primele în autobuz și a ocupa loc pe scaune.

Odată ajuns în autobuz, începe următoarea etapa a “călătoriei”: Taxatorii (Persoane care vând bilete într-un vehicul de transport în comun). Cam greu să-i numesc persoane. În viziunea mea apar ca niște roboți care repetă excesiv întrebările: “Aveți bilet?”, “Mai e cineva acolo fără bilet?”. Uneori cuvântul bilet ajunge să fie rostit ca un vers aparținând unui cântec “Aveți bileeeeet?”. Norocul meu este că am abonament.

Prezența persoanelor în vârstă în autobuz mai “animă” parcă atmosfera. Se trezește câte un bătrânel ramolit și începe să se laude că e trecut prin nu știu câte războaie și are zeci de boli, obligându-mă astfel să-i cedez locul. Nu neapărat din cauză că mă sensibilizează situația în care se află dumnealui, ci mai mult din pricina privirilor ipocrite ale oamenilor din jur.

Când ajung în stația de lângă școală, mă simt ca și când m-aș fi eliberat de zeci de lanțuri care mă țineau strâns legat pe o suprafață de câțiva centimetri pătrați. Când starea mea de euforie este maximă, se trezește o “cucoană” să strice totul aclamând : “Uitați, oameni buni, s-a răsturnat căruța cu proști!”. Și astfel, mai pe românește, putem spune că doamna cu pricina a dat cu mămăliga în geam. Ce-i drept, nu o contrazic... are mare dreptate având în vedere că, din fiecare autobuz, în acea stație coboară în jur de douăzeci de elevi... printre care mă aflu, bineînțeles, și eu.

Și așa se întâmplă aproape în fiecare dimineață înainte să ajung la școală.

P.S. : Aceste întâmplări s-au petrecut într-o singură zi, în interval de doar 10 minute. Închipuiți-vă ce se întâmplă pe parcursul a 16 ore în care rulează autobuzul.

“Sportul este un complex fenomen social, una din marile realități constructive ale societății de azi.”
Tudor Vianu

În linii mari, sportul este o educație la nivel înalt a disciplinei comportamentale și are o influență majoră asupra formării caracterului. Este foarte important să practicăm un sport, deoarece numai așa ne putem menține sănătoși și cu un fizic de invidiat tot timpul. Scuze precum motto-ul „sportul este o crimă” nu mai sunt credibile astăzi, când mișcarea este exact ceea ce ne trebuie pentru a fi în formă și pentru a fi sănătoși. Experții în medicină sportivă recomandă să se consume săptămânal 1500 de calorii printr-un antrenament de durată. Acest lucru aduce beneficii precum întărirea inimii și a sistemului imunitar, scăderea tensiunii, dar și stimularea activității cerebrale. Dar mai presus de toate sportul și practicarea lui înseamnă sănătate. Pentru fiecare în parte există un sport care să i se potrivească. Totul depinde de acea persoană, de felul în care își cunoaște și își conștientizează propriile abilități, pasiunile, voința și, de ce nu, talentul. În sport, ca și în orice altă activitate specific umană, trebuie să investești muncă, perseverență, respect, seriozitate și talent. Dacă toate aceste atribute definitorii vor fi respectate, atunci și sportul îți va aduce înzecit toate acele beneficii despre care se vorbește atât de mult. Întotdeauna vei observa lesne că o persoană care face sport are mai multă energie, este mai bine dispusă și chiar mai inteligentă, dacă ținem cont de proverbul latinesc „Mens sana in corpore sano”- Minte sănătoasă în corp sănătos.

În continuare voi vorbi despre culturism, întrucât acesta este sportul pe care îl practic și care mi se potrivește ca o mănuașă, cu scopul de a stârni și interesul altor tineri.

Culturismul reprezintă procesul de dezvoltare a musculaturii printr-o combinație de antrenamente cu greutate, mărirea numărului de calorii consumate și odihnă. Deși nu se numără printre cele mai practicate și îndrăgite sporturi din România, culturismul atrage mulți tineri prin dezvoltarea armonioasă a corpului. Acesta a fost la început un motiv destul de solid pentru a mă dedica acestui sport. Pe parcurs am înțeles că lucrurile sunt mult mai complexe și că implică mai multe aspecte, devenind, în timp, pentru mine un mod de viață, un fel de a trăi. Am învățat mai multe despre modul în care funcționează corpul omenesc, despre nutrienți, despre dietă. Însă cel mai mare avantaj pe care îl conștientizez de fiecare dată când merg la antrenament constă în socializarea mai mult cu oamenii, astfel încât sfera mea de prieteni s-a lărgit considerabil.

Bineînțeles că antrenamentele le efectuez în timpul liber și, după cum bine știți, un timp liber folosit judicios devine un mijloc de formare a personalității umane, de educație permanentă.

Părerea mea e că niciodată nu e prea târziu să încerci ceva nou, deci dacă sportul nu face parte din viața ta, din timpul tău liber, atunci ar fi bine să te gândești și să îți alegi ceva ce să îți placă și să faci cu atâta dăruire încât niciun efort nu ți se va părea zadarnic. Nu mai ezita, lasă sportul să intre în viața ta. Ce spui, ești interesat?

Dacă da, sigur ne vom întâlni la sală și vom deveni prieteni.

Doru Trifan

Episod

Zbang! Cad din pat cu tot cu plapumă. Perna era demult căzută. Deschid ușor ochii, întuneric. Bag mâna sub pat să-mi caut mobilul. 05:53. Închid ochii, ... brusc sună alarma. 06:00, luni. Acea melodie o detest. Aș vrea s-o schimb, dar nu se poate. Aprind lampa de la birou și mă uit prin ceața ochilor. Caut ceva. Nu știu ce, mintea caută, corpul doarme. Încă. Biroul e încărcat de pahare goale, unul e răsturnat și din el s-a prelinș suc dulce, acum rămas cleios, o ceșcuță albastră cu zaț. Foi, CD-uri împrăștiate, tastatura murdară, mouse-ul întors, staniol șifonat și o pătrățică de ciocolată uitată. „Până la cât am stat? Care-i țiganca? Căutam țiganca?”. Deschid calculatorul. Îmi trec prin minte imagini cu track-uri, sunete, cifre, nivele, volume, minute, timp, secunde. Clipe mute. Stăteam pe scaun și stăteam. Dormeam. A, da, căutam un CD. Da. Îl găsesc și scriu pe el cu marker-ul: „La țigănci. Mastering: Androv”. Eram mândru. 8 ore cu urechile umplute de ecoul „țiganca”. Mult suc, stres, suc, nervi, cafea, înjurături, ciocolată, țigănci, artiști, suc, nervi, strig, mă-nvârt în mine ... tac. Apa rece mă trezi. De frig, am început să tremur. Se întâmplă în fiecare dimineață. Mă îmbrac. Zâmbeam, azi fără uniformă, aveam repetiții. Blugi largi, prăfuiți, tricoul cu iarbă și fum, hanoracul, tenișii zgâriați și ghiozdanul unde mi-am pus CD-ul. Nu eram mulțumit, de fapt nici acum nu sunt mulțumit de piesa de teatru. Nu sună bine. Am plecat la școală, prima oră. Chiar dacă nu era necesar. Aveam info. Colegii erau curioși, cu urechile ciulite ascultam. Concluzia. Chiar dacă s-au năpustit asupra mea, m-au pupat pe rând. (...)

Și-au fost zile de alergătură. N-am prea trecut pe la școală („și acum mă uit la logaritmi , ... mă uit la logaritmi☺”). Cele 8 ore s-au făcut 14. E vineri. E balul. Am venit cu 3 ore înainte de începere. Cu o cameră video am început să filmez boboace și emoții. Am pus ochii pe-o blondă. Am gusturi bune. A luat miss-ul. Mult haz, multă energie. Alergam în stânga și-n dreapta. Terorizam. Boboacele fugeau de mine, nu mai suportau. Începe spectacolul. Prima piesă va fi a noastră. Știam că va fi o piesă care nu va încânta publicul. Multă incultură în Casa de Cultură. Începe piesa. Gălăgie, huiduieli. O singură persoană cu mâna ridicată să filmeze era cu urechile concentrate doar la banda care rula. Cât timp se desfășura piesa, îmi trecea prin minte fiecare bucățică ce o cizelam, funcția repeat, funcția single track, multi track. Piesa se termină. Se aplaudă, mulți huiduie. Eu zâmbesc. Poate nimeni nu a pus accent pe voce și muzică. Eu tot zâmbesc. Vocile colegilor mei au schițat forma, prin muzică eu am dat culoarea...

Ovidiu Antoneac

Magia balului

Povestea mea începe într-o zi de toamnă . Atunci a avut loc „Balul Bobocilor”, unde am participat ca actor într-o piesă de teatru realizată după nuvela fantastică “La țigănci”, scrisă de Mircea Eliade. Era o zi minunată de toamnă în care soarele parcă strălucea cu mai multă intensitate, încălzindu-mi sufletul cufundat într-o nerăbdare continuă. Avea să fie prima oară când apăream pe scenă, în fața a o mulțime de oameni. Parcă orele nu se mai terminau; așteptam cu sufletul la gură clipa în care voi simți ceea ce simte un actor, voi simți căldura publicului, acei ochi ce puteau să ne umple sufletul cu aplauze sau să ne critice. În sfârșit, munca noastră de multe săptămâni va putea fi răsplătită.

Agitația din culise prevestea un singur lucru; cortinele s-au ridicat : “Balul Bobocilor 2007” începuse. Prezenterii, și ei emoționați, au început nominalizarea concurenților pentru miss și mister boboc. După proba ținutei omului de afaceri urma să intrăm noi. Toți din culise ne sprijineau și ne încurajau, spunându-ne că totul va fi bine. Se spune că atunci când ești foarte emoționat, simți fluturași în stomac; asta am simțit și eu. Și acum, când îmi amintesc acele clipe, mi se face un gol în stomac și inima îmi bate cu putere. Simțeam ceva ce nu cred că se poate descrie în cuvinte, mă simțeam fericită, entuziasmată de ceea ce avea să se întâmple. Cred că abia atunci am realizat totul. Nu mai conta nimic, nu mai auzeam nimic din ceea ce-mi spuneau cei din jurul meu. Eu trebuia să intru prima în scenă. Am tras aer în piept, m-am încurajat și am intrat. Era o liniște deplină. Parcă îmi auzeam inima care bătea din ce în ce mai tare; nu o mai puteam stăpâni. Cu un mic pas am intrat într-o lume nemaîntâlnită până atunci. O lume în care totul este posibil. O lume parcă ireală. Toți ochii aceia erau ațintiți asupra noastră. Parcă timpul se oprise în loc. Dar, din păcate, a durat prea puțin. Totul a ieșit exact cum ne planificaserăm, iar publicului i-a plăcut și ne-a aplaudat cu putere. În culise, toată lumea ne-a felicitat, iar noi eram în culmea fericirii. Eram un pic tristă pentru că se terminase totul. În zilele următoare, atunci când domniile profesori ne-au felicitat, inima mi s-a umplut de bucurie și eram fericită și mândră de ceea ce realizasem.

Povestea mea s-a terminat, dar sunt sigură că nu voi uita niciodată toate acele sentimente care m-au încercat. Clipele au fost magice, sacre. Sper că voi participa și anul viitor, bucurându-mă la fel de mult.

Sabina Cazan

I. Proză

1. *Copilărie, dulce copilărie!* – Alexandru Rudișteanu2
 2. *Vis de primăvară* – Iulian Isepiciuc3
 3. *Sentimente* – Andreea Cojocari4

II. Poezii

1. *Ridică-te* – Andreea Cojocari.....5
 2. *Dragoste și suferință* – Andreea Cojocari.....6
 3. *Ai putea...?* – Andreea Cojocari.....6
 4. *Amintire* – Andreea Cojocari.....7
 5. *Gânduri în timp* – Sabina Cazan7
 6. *Timpul* – Sabina Cazan.....8
 7. *Gânduri și umbre* – Sabina Cazan.....8

III. Proiecte

1. *Jurnal* – Ovidiu Antonec.....9
 2. *Sanitarii pricepuți* – Bogdan Olariu.....11

IV. Opinii

1. *Cartea și calculatorul* – Dana Condurovici12
 2. *Evoluăm involuând* – Roxana Ivan12
 3. *Realitatea din școală* - Alexandru Rudișteanu13
 4. *Cititul, o activitate cotidiană* – Alexandru Rudișteanu.....13
 5. *Mania pariurilor sportive* - Alexandru Rudișteanu14
 6. *Un pas înapoi* – Ionuț Acsinte15
 7. *Discriminarea* – Sabina Cazan.....16
 8. *Revista școlii din punctul meu de vedere* – Robert Cuzencu.....17
 9. *Când revista de față tot la gunoi ajunge* – Ovidiu Antoneac.....18
 10. *Călătorie...*19

V. Pasiuni

1. *Dansul* – Oana Policarpov.....20
 2. *Motorul, sursă de adrenalină* – Sorin Serediuc.....20
 3. *Fotbalul mai mult decât un joc* – Cristian Ieremie21
 4. *Sportul, pasiunea mea* – Petru Boloca21
 5. *Sportul* – Doru Trifan.....22

VI. Povestea clasei

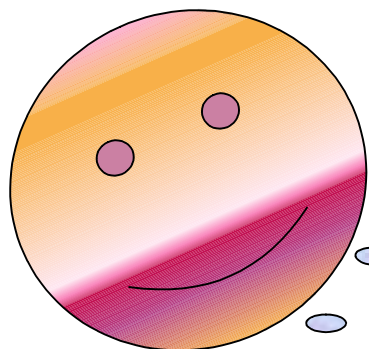
1. *Episod* – Ovidiu Antoneac.....23
 2. *Magia balului* – Sabina Cazan.....24

VII. Tradiții

1. *Tradiții și obiceiuri în satul Lipoveni* – Oana Policarpov25

Colectivul de redacție

Colectiv de redacție:

↗ Alexandru Rudișteanu

↗ Ionuț Bațîr

↗ Roxana Ivan

Grafica:

↗ Alexandru
Rudișteanu

Coordonator:

↗ Prof. Aura
Hapenciuc

Coperta:

↗ Ionuț Bațîr